

det ærede Medlem, der dog sikkert har de Udtalelser og de Forslag, der blev fremsat baade i Folketinget og i Landstinget under de bevægede Forhandlinger i Fjor om Augustloven, i Erindring, vil ogsaa huske, at der den Gang blev givet Tilsagn baade fra Venstres og fra konservativ Side om, at man vilde foretage ethvert Skridt, som man ansaa for nødvendigt og heldigt. Men det, der samtidig blev forlangt, var, at om Nødvendigheden af saadanne Skridt skulde Rigsdagens Repræsentanter være med til at skønne. Det skete ogsaa ved den Rationering, her blev foretaget, idet jeg, straks efter at have faaet disse Oplysninger og efter at have undersøgt Forholdene, henvendte mig til Rigsdagens Afklingsudvalg og gav fuldkommen Besked om Forholdet, og derefter var alle Partier enige om, at man burde gaa til en Rationering.

Nu er der sagt: De var imod den Valutaordning, der var foreslaaet, saa maa De ikke tage Valutahensyn, De maa ikke sige: Skal vi købe denne fremmede Hvede for disse 30 Mill. Kr. eller ikke? Heller ikke denne Betragtning kan jeg i mindste Maade dele. Fra Venstres Side har vi sagt ganske aabent ved alle Møder, sikkert ogsaa rundt i Landet til Befolkningen, at det er nødvendigt at spare, baade for den enkelte, for Kommunerne og for Staten, og man maa da overveje i hvert enkelt Tilfælde, hvilke Foranstaltninger man i saa Henseende skal gribe til. Nu er Forholdet det, at den første større Opgave, som denne Regering havde, da den tiltraadte, var at sørge for, at Landbrugseksporten kom i Gang. Det var en Maade, paa hvilken vi kunde søge at rette ved dette Forhold, og der blev straks gaaet i Gang dermed. En anden Maade er den, at ligesom den enkelte kan spare ved sine Indkøb, kan Staten ogsaa, forsaavidt der bliver Tale om, at den skal lade købe, overveje dette Hensyn, og jeg tilstaar ganske aabent, at det ogsaa for mig har været en vigtig og væsentlig Faktor med Hensyn til Ordningen af hele denne Sag, og jeg finder, at det er i bedste Overensstemmelse med hele det Standpunkt, Venstre har indtaget.

Dernæst bad Hr. Rode mig bekræfte forskellige Ting — han mente, at jeg var nærmere ved Papirerne, derfor kunde jeg bekræfte det. Jeg maa nu egentlig sige, at jeg ved at gennemlæse, hvad det ærede Medlem har sagt, har Indtrykket af, at der dog maa være en Del Papirer, som det ærede Medlem er nærmere ved end jeg. Det ærede Medlem sagde, at jeg

skulde svare, naar jeg havde forhandlet med Brødkornsadministrationens Chef. Det var fuldkommen rimeligt og naturligt, at det ærede Medlem sagde dette. Det er noget, som det ærede Medlem er saa nøje inde i efter de syv Aar, hvori det ærede Medlem har været Minister og, bortset fra den stærke Uenighed, der har været med Hensyn til Arbejdets Omfang og Karakter, personlig deltaget meget i dette Arbejde. Det var, som sagt, kun naturligt, naar det ærede Medlem mente, at jeg skulde føre saadanne Forhandlinger, inden jeg kunde svare ham paa dette specielle Punkt, men Brødkornsadministrationens Chef er i Sønderjylland, og den tidligere fungerende Chef, nemlig Kontorchefen, er ogsaa i Sønderjylland. Jeg har derfor ikke været i Stand til at prøve de Tal, som det ærede Medlem her fremkom med, men jeg skal gøre det en af Dagene, naar jeg faar Lejlighed til en Konference, og jeg skal da paa den Foranledning, det ærede Medlem har givet, hurtigst muligt vende tilbage til disse Forhold. Kun vil jeg gerne straks sige, at jeg indtil videre ganske vil henholde mig til de Oplysninger om dette Hvedesalg, som det ærede Medlem gav; der foreligger ikke for mig noget som helst, der kan afkræfte Rigtigheden af disse Oplysninger. Jeg vil dog gerne tilføje, at det fremgik jo af det ærede Medlems Oplysninger, at der, foruden til Sønderjylland, ogsaa andetsteds hen var solgt forskellige Partier Hvede, og det ærede Medlem omtalte Grundene dertil; om disse skal jeg altsaa udtale mig, naar jeg har haft de fornødne Konferencer. Heller ikke ser jeg mig i Dag i Stand til at meddele noget — men det gør maaske det ærede Medlem — om, hvilke Forhandlinger der i saa Henseende har været førte med Kornudvalget; det maa jo nemlig forudsættes, at der har været Forhandlinger med Kornudvalget i Anledning af de Hvedesalg, der har fundet Sted.

Med Hensyn til hele den tidligere Stilling overfor det Spørgsmaal, om man skulde gaa til Hvederationering eller ej, har Forholdet været det, at der har været delte Meninger. Det ærede Medlem har Ret i, at Brødkornsadministrationen ikke har ment, at der var Grund til at gaa til en Hvederationering, i alt Fald ikke paa det Tidspunkt, hvor det ærede Medlem havde Grund til at tage Stilling dertil, medens den overordentlige Kommission utvivlsomt har ønsket det. Mellem disse to modstridende Anskuelser blandt sine Raadgivere har det ærede Medlem altsaa